Advertentie

info@zaalkinemedia.nl - Telefoon 010 - 436 91 24 - De brieven onder nummer sturen naar: Plein Eendragt 11B, 3111 AR Schiedam onder vermelding van hr.o.nr. (nummer advertentie)

WWW. BIJZONDEREZAKEN .NL
Zoek & vind alle zaken die bijzonder zijn!

Vakanties & Reizen

Europa

Italië

Onvergetelijke vakantiehuizen Toscane, Umbrië, de Marken www.homes2remember.nl

Frankrijk

75 jaar invasiestranden Normandië! Vier het mee! Boek nu van 1-8 juni 2019! www.liberte.nl

Noorwegen

16-Daagse Bus & cruise
Noorse fjorden & Oostzee

MSC Meraviglia ****+
Vertrek 3, 17 mei & 6 september 2019
Opstap in Amersfoort, Zwolle en Groningen

Bel snel 085-0479888 of kijk op
www.hcc-cruises.nl/aanbiedingen/cruises

Azië

ACADEMIE QING-BAI
TRADITIONEEL CHINESE GENEESKUNDE OP NIVEAU!

PARSABAN
CULTUURHISTORISCHE REIZEN
· Iran · Armenië & Georgië
· Oezbekistan · Oman
Met reisleiding op academisch niveau en inleidende cursusdagen over historie, cultuur en taal
WWW.PARSABAN.NL | 020 7373 202

Consumenten

Beurzen

Aanschouw prachtige modelspoorbanen en droom weg in meesterlijke miniatuurlandschappen.
Kom kijken, kopen en genieten van modeltreinen.
9 t/m 11 november 2018, Jaarbeurs Utrecht
Kinderen zondag gratis www.eurospoor.nl

Xtc is zeker niet ‘relatief onschuldig’

Partydrug xtc bezorgt jongeren, zelfs ‘beginners’, geheugenschade, schrijft *Liesbeth Reneman*. Langetermijnonderzoek is nodig.

ILLUSTRATIE HAJO

Sinds Arjen Lubach pleitte voor legalisering van xtc zijn er diverse publicaties geweest die suggereren dat die drug relatief onschuldig is, zeker in vergelijking met alcohol en tabak. De strekking van de berichtgeving: neem dit weekend liever een pilletje dan een biertje. Als neuroradioloog in de psychoradiologie bij het Amsterdam UMC weet ik helaas wel beter.

Het is waar dat de schade van tabak en alcohol heel groot is. Maar omdat deze middelen verslavend zijn, worden ze in veel grotere hoeveelheden gebruikt. Xtc daarentegen wordt over het algemeen recreatief gebruikt: men neemt eens in de zoveel tijd een pilletje. De verslavingszorg ziet dan ook weinig xtc-verslaafden.

Hier wringt meteen de schoen: in vergelijkingen tussen xtc en alcohol wordt geen rekening gehouden met de mate van blootstelling. Als je een verslavend middel met een recreatief middel vergelijkt, is het niet zo gek dat die sterk verschillen. Alles waar je te veel van neemt, is uiteindelijk schadelijk, ook water.

Maar dat wil niet zeggen dat xtc ‘relatief onschuldig’ is. Integendeel. In al onze Amsterdam UMC-studies vinden we dat zowel zware gebruikers als gebruikers die net zijn begonnen, fors lager scoren op een geheugentaak. Dit verschil is vergelijkbaar met het verschil tussen mavo/mbo en havo/vwo. Onze beeldvormende onderzoeken suggereren dat een dosisafhankelijke afname in het aantal serotoninetransporters in de hersenen van xtc-gebruikers hieraan ten grondslag kan liggen. En hoewel die serotoninetransporters na het stoppen weer terug lijken te komen naar normale niveaus, gebeurt dat niet op de geheugentaak.

Dit betekent dat als deze effecten inderdaad langdurig zijn, xtc deze gebruikers ook langdurig in hun cognitieve mogelijkheden beperkt. Zij zullen waarschijnlijk minder succesvol zijn in hun studie en minder veeleisende beroepen aankunnen. Volgens onderzoek uit 2016 van het Trimbos-instituut is het merendeel van de xtc-gebruikers namelijk achttien jaar of jonger. We hebben het dus over jongeren die aan het begin staan van hun leven.

Het is een misverstand dat dit in Nederland wel mee zou vallen omdat we hier onze pillen kunnen laten testen en de schade vooral wordt veroorzaakt door vervuilde pillen. Want het actieve bestanddeel mdma is zélf verantwoordelijk voor de gezondheidsproblemen. Dat blijkt uit onderzoek met proefdieren, maar ook uit recente observaties van het Trimbos-instituut die een stijging van het aantal gezondheidsproblemen, soms met dodelijke afloop, vooral toeschrijft aan de hoge doseringen mdma in xtc-pillen.

Toen xtc in de jaren tachtig op de markt kwam, zijn er diverse preventieve maatregelen genomen. Bijvoorbeeld het testen van pillen, voorlichting over het belang van isotone drank en verkoeling, naast informatie over de risico’s van de drug. Het aantal ernstige incidenten liep daardoor terug. Maar volgens het Trimbos-instituut stijgt het aantal xtc-gerelateerde gezondheidsincidenten op de eerste hulp al jaren tussen de 40 en 60 procent per jaar.

Niet alleen het aantal ernstige incidenten neemt toe. Ook het gebruik van xtc is, na een relatieve stabilisatie tot ongeveer 2014, weer toegenomen. Onlangs werden de Nederlandse jongeren Europees kampioen xtc gebruik, een dubieuze eer. Ik vermoed dat de positieve berichtgeving rondom xtc een zekere impact hebben gehad in de toename van het gebruik.

Dus voordat we xtc legaliseren, moeten we goed weten wat we aan het doen zijn. In het belang van vele jongeren van wie hun hele leven nog open ligt met mogelijkheden, maar die beperkt zouden kunnen worden door xtc-gebruik. Legalisering zal het middel niet veiliger maken, maar wel de controle kunnen verbeteren. Wellicht dat dit helpt om Nederland als xtc-narcoland van de kaart te halen en deze miljardenindustrie onder de duim te krijgen. Maar nader onderzoek is nodig over wat nu écht de schade is van xtc op de lange termijn, bij lichte en zware gebruikers, waarin ook leeftijd en impact op de verdere levensloop wordt meegenomen.

Tot die tijd zou ik zeggen: neem dit weekend liever een biertje dan een pilletje.

Liesbeth Reneman is neuroradioloog, Amsterdam UMC

Maak nu eens ernst met een brug van Spanje naar Marokko

Bij een ‘nieuw partnerschap met Afrika’ hoort ook een treinverbinding, schrijft *Arne Doornebal*. Vrees niet voor ‘Calais-toestanden’.

Afrika en Europa liggen op het smalste punt slechts veertien kilometer van elkaar verwijderd. Een brug of tunnel door de Straat van Gibraltar zou aan beide continenten een economische impuls geven, vliegverkeer verminderen en een veilige migratieroute bieden.

Een nieuw partnerschap tussen Europa en Afrika, dat is wat Jean-Claude Juncker, scheidend voorzitter van de Europese Commissie in september beloofde. Laten we die belofte nakomen en werk maken van een brug of een tunnel tussen de continenten op de plek waar je vanuit het zuidelijkste puntje van Spanje met gemak de Marokkaanse heuvels kan zien liggen. China liet vorige week nog maar eens zien dat het kan met een brug - deels tunnel - naar Macau en Hongkong van 55 kilometer lengte. Die brug (kosten: 17 miljard euro) moet ook symbolisch onderstrepen dat Hongkong en het vasteland bij elkaar (gaan) horen. Over een Europa-Afrika-verbinding kun je hetzelfde zeggen: zo’n project geeft aan dat het Europa menens is met het nieuwe partnerschap.

Over zo’n verbinding wordt al zeker twintig jaar gepraat, vooral door Spanje en Marokko. Aan beide kanten is er animo. In 2007 meldde de BBC nog optimistisch dat de bouw van een tunnel het jaar erna al zou kunnen beginnen. Er liggen diverse modellen op tafel, want het probleem van de kortste route is wel dat de Middellandse Zee daar veel te diep is: 900 meter. Verder oostelijk is het maar 300 meter diep, maar dat is nog steeds veel dieper dan bij vergelijkbare, bestaande tunnels.

De vraag of er een verbinding komt is vooral een politieke. Europese politici laten zich geregeld bezorgd uit over de duizenden doden die er per jaar vallen bij de illegale oversteek van de Middellandse Zee door Afrikaanse migranten. Zij moeten ervan overtuigd worden dat een makkelijk toegankelijke tunnel een deel van het probleem zou kunnen wegnemen.

Natuurlijk kan je rondom zo’n ‘toegangspoort tot Europa’ situaties krijgen, vergelijkbaar met de Kanaaltunnelingang bij Calais, waar migranten zich verzamelen in de hoop de oversteek te kunnen maken. Toch is dat geen reden om het niet te doen. Het rap vergrijzende Europa moet minder bang worden voor migratie en zich vooral realiseren dat het vaak om tijdelijke arbeidsmigratie gaat.

Maak die brug of tunnel zo toegankelijk mogelijk, met plaats voor auto’s, treinen, bussen en/of een hyperloop-zweeftrein. Laat de mensen weten dat het makkelijker wordt om naar Europa te komen, maar dat ze net zo makkelijk ook weer terug kunnen komen - zonder gezichtsverlies bij de achterblijvers. Maak Afrika letterlijk een deel van Europa en maak migratie circulair.

Economisch zijn er tal van voordelen. Ook al heb je vanuit Marokko nog geen hogesnelheidslijnen die verder het continent in gaan, ontegenzeggelijk zie je ook in Afrika de regionale integratie en handel tussen de landen onderling toenemen. Een nieuwe verbinding tussen de continenten kan het startpunt zijn van een stimulans van de onderlinge handel, import en export omhoogstuwen en ervoor zorgen dat we als Europa eindelijk weer eens een streepje voor krijgen op de Chinezen, waarmee we de concurrentie in Afrika - zeker op infrastructureel vlak - nu verliezen.

Uiteindelijk moeten we toch veel minder gaan vliegen. Dus kom maar op met die treinverbinding met Afrika.

Arne Doornebal was correspondent in Afrika en werkt nu voor de *Netherlands-African Business Council*.

COLUMN

Paul Scheffer

Waardeer politiek wat meer als een ambacht

We leven in een tijd van wankele politici - zelfs Angela Merkel moet er aan geloven. Nu ze haar partijvoorzitterschap heeft opgegeven zullen nieuwe verkiezingen in Duitsland niet zo heel lang meer op zich laten wachten. Wie geen partij meer kan leiden, kan zeker het land niet meer leiden. Het enige wat haar regering bij elkaar houdt is angst voor een afstraffing door de kiezers.

Merkel heeft het - net als haar leermeester Helmut Kohl - moeilijk met afscheid nemen. Ze heeft zich zozeer opgeworpen als hoeder van de stabiliteit dat ze onderhand een bron van onrust is geworden. Dat neemt niet weg dat haar politieke leven indrukwekkend is. Ze heeft als geen ander laten zien dat politiek ook echt een ambacht is.

Dat is een voorbeeld in een tijd dat ministers en parlementariërs komen en gaan. Die hoge omloopsnelheid heeft alles te maken met de druk van de media: meer dan ooit is het parlement een glazen huis. De afbladdering van politici vloeit daar uit voort. Want de politiek is niet incompetenter of corrupter dan het bedrijfsleven, de journalistiek, de universiteit of de sport. Het verschil is het permanente vergrootglas waaronder alle tekorten genadeloos zichtbaar worden.

> Merkel belichaamde die avond de toewijding waarmee ze het zo lang heeft volgehouden

De maatschappelijke waardering van de politiek als ambacht is veel te laag. Dat wordt gevoed door de neerbuigende toon in de journalistiek. Het merendeel van de columnisten staat - met gepaste eerbied - in de traditie van Multatuli, die al lang geleden volksvertegenwoordigers kenschetste als „parmantige vodden”.

Dat wegwerpende gebaar komen we op een andere manier ook tegen in het bedrijfsleven. Neem een ondernemer als Wisse Dekker van Philips, die zichzelf in 1991 in de Volkskrant wegdroomde als premier: „Ik zou met mijn vakministers een plan uitwerken. En dan zou ik zeggen: het parlement, daaraan moet je inderdaad verantwoording afleggen. Maar laat dat zich een jaar of drie stilhouden en de kans geven aan de ministers om de zaak te regelen.”

Wat Dekker niet begreep is dat het verzoenen van conflicterende belangen in een internationale omgeving veel oefening en geduld vergt. De samenleving is geen bedrijf. Politici nemen onder tijdsdruk en altijd met beperkte informatie beslissingen die miljoenen mensen raken en niet zomaar uitgevlakt kunnen worden.

Wie het niveau van veel debatten in de kamer ziet, weet dat er genoeg is om je dood aan te ergeren. Toch mogen we wel wat voorzichtiger omspringen met onze volksvertegenwoordigers. De driehoek van de media, politiek en bureaucratie is een ingewikkeld krachtenveld. De politici die zich daarin bewegen staan voor de moeilijkste opdracht, al was het maar omdat voortdurend hun motieven in twijfel worden getrokken.

Er is veel tijd nodig om een ambacht onder de knie te krijgen. Dat geldt voor meubelmakers, hardlopers en romanschrijvers - waarom zou dat niet gelden voor politici? Daarom is het idee dat mensen zich vier jaar uitlenen aan de politiek zo’n slecht idee. Om een spoor te trekken zijn minstens acht tot tien jaar nodig. De belangrijke politici zijn degenen die van de democratie een levenswerk maken.

Over de afkeer van politiek als ambacht zei de Britse politicoloog David Runciman in *NRC*: „Ik geloof nog altijd dat juist het vermogen om je door een crisis heen te rommelen de grote kracht van de democratie is.” Maar ook hij ziet dat er wel een prijs wordt betaald voor de manier waarop de economische crisis werd overwonnen: „De catastrofe bleef uit, maar er was geen sprake van een katharsis, de schuldigen werden niet gestraft.”

De uitkomsten van de democratische politiek schieten vaak genoeg tekort in deze woelige wereld. Runciman: „Het gevoel zeggenschap verloren te hebben gaat gelijk op met het gevoel te zijn verraden door een politieke klasse.” Dat controleverlies vraagt om betere voorstellen hoe democratie in een tijd van globalisering vorm kan krijgen. Een algeheel wantrouwen tegen de ‘politieke klasse’ brengt ons niet verder.

Jaren geleden ben ik met enkele genodigden in Berlijn op bezoek geweest bij Angela Merkel. Ze liet ons het Bundeskanzleramt zien en vertelde over de symboliek van het gebouw. Het was niet gemakkelijk geweest om een weg te vinden tussen de historische noodzaak tot bescheidenheid in Duitsland en het gegeven dat het land nu eenmaal een centrale plaats inneemt in het huidige Europa. Ze had het ook over zichzelf.

Het gespreksonderwerp van die avond was immigratie en islam. Er zijn genoeg redenen om kritisch te zijn over haar politieke keuzes. Maar ik was onder de indruk: op geen enkele manier probeerde ze zichzelf te laten gelden, haar vragen werden geleid door oprechte belangstelling. Merkel belichaamde die avond de toewijding waarmee ze het zo lang heeft volgehouden.

Paul Scheffer is hoogleraar Europese studies.